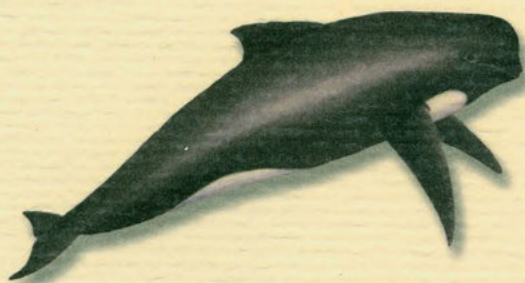

POEMA D'AMOR EN DOS TEMPS

JOAN GARÍ

7 i mig
Editorial

Poema d'amor en dos temps

Joan Garí

POEMA D'AMOR EN DOS TEMPS

Pròleg de l'autor
Epíleg de Manel Alonso

7 | i mig
Poesia

Col·lecció dirigida per Manel Alonso i Català

Aquest llibre va obtenir el Premi de Poesia de la ciutat de Vila-real de l'any 1999, amb un jurat format per Antoni Albalat i Salanova, Pascual Bernat i Martí, Alfons Cervera i González, Marisol González i Felip i actuant com a president Fco. Javier Nácher i Martí, regidor de cultura.

Aquesta publicació ha comptat amb la col·laboració de l'Ajuntament de Vila-real

Reproducció autoritzada per l'editorial
Aquesta obra està subjecta a una llicència de Reconeixement-
NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative
Commons
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.ca>

© Joan Garí, 1999

© d'aquesta edició: 7 i Mig editorial de poesia, s.l.

Pça. Fco. Navarro Candel, 2 – 46689 Benicull de Xúquer (València)

Disseny, maquetació i impressió: 9 d'Octubre, Coop. V.

Assessorament lingüístic: Vicent Penya

ISBN: 84-95043-67-X

Depòsit legal: V-470-2000

PROEMI

Només diré que era rossa i tenia els ulls clars. Tal dia va fer deu anys, de tot plegat, i la cosa no mereixeria més despesa de temps, ni d'energia. Però resulta que els afers del cor són més insidiosos del que un mateix està disposat a reconèixer. Hi ha això, l'amor passatger de joventut que va deixar, com els calamars, una insospitada seqüela de tinta per a la posteritat. Era conscient, ella, del que provocava el seu desdeny? No en són mai, de conscients. Actuen així, i prou. Però llavors apareix el teu petit jo de poeta, i la catàstrofe ja no té remei. En cadascun de nosaltres hi ha un versaire amagat: només cal que ens percuideixen la fibra adequada, que tendeix a ser, segons una tradició de contrastat prestigi, una fibra cordial i absolutament neuràlgica.

Quin sentit té, però, ressuscitar aquells versos juvenils esperonats per un desengany en els escacs de l'amor? Cap, amb seguretat, si no és..., si no és que, inflammat pel desig innocent i ja escèptic de realitzar un petit experiment, vulgues confrontar aquell quocient passional del teu passat amb la manera que tens de veure aquestes coses tants anys després, quan ja el temps ha obrat els seus miracles inversos i ja no ets —o sí?— aquell xicot desconcertat pel poder d'uns ulls esquius.

Ara diuen que l'amor és tot química, l'activació d'unes sinapsis cerebrals, l'excitació en sèrie d'unes maleïdes proteïnes. Els bioquímics tenen tota la raó, supose. Seria necessari, però, que inventaren

com més prompte millor algun còctel de fàrmacs d'eficàcia provada, i que ens estalviaren així a tots determinades irritacions neuronals. L'amor està probablement de sobres en aquest planeta de bojós. I les persones també, és clar. Amb la seua persistent dèria de pensar i de sentir més enllà de l'estricta festival proteínic, l'home sempre es presentarà amb desavantatge davant els animals i les màquines (per això el pròxim llibre de poesia que vull escriure es dirà *El gos mecànic*, però no feu córrer la veu).

Malgrat tot això, he de confessar que no em considere un «poeta». Un «poeta» en el sentit estricte de la paraula, vull dir. Sent un respecte sòlid per aquesta venerable institució literària, però jo només hi sóc, com en tantes altres coses, un franc tirador. Un tipus que encara creuria convenient demanar perdó per la ingènua rudimentarietat de les seues «Cançons de la pèrdua» o pel to notòriament sarcàstic dels «Himnes per al rock i la luxúria». De l'única cosa de què em sent legítimament orgullós —més enllà de l'homenatge manifest a les meues íntimes músiques— és de la brevetat del volum, del caràcter opuscular del llibre. No és només l'intent d'aproximació a aquella coneguda virtut clàssica del *multa paucis*, sinó un esforç deliberat per a no cansar el lector. Els escriptors tenim el lleig costum d'atabalar el personal amb les nostres neures, amb l'inventari més o menys element dels giravolts de les nostres proteïnes. Tanmateix, convé no enganyar-se: si ho has de contar, val més que sigues breu.

Un jurat compassiu ha volgut premiar tot això i d'ací aquest *Poema d'amor en dos temps*, que ara demana la seua primera i principal audició.

J. G.

Llibre primer
Cançons de la pèrdua (1989)

Aixopluc trobaria al teu paper
fràgil i sanguini, vora venetes
banals de lletres capitals,
perquè els teus gestos mesurats
són càlids com un sol de juguina.
Em conté, però, la por que no
t'evapores en tocar-te i és
per això que compte els teus cabells.
En lloc de besar-te els llavis
dispose un petó per a l'Espill:
tan sols així no te'm quedaràs,
a trossos, entre els dits.

He bastit el vent d'una muralla
de trista mesura, amb merlets
ondulants com ones tènues.
Mentre retia homenatge
a la incerta màgia de l'argila
aixecava l'orgull ample del penó
de les conquestes dels ulls,
indolent davant la mar i
la seua indiferència, el seu alé.
Com el baldat confia a recobrar
membres sensibles, talment el tafurer
i els seus somnis teixits per l'atzar,
havia traçat un cercle de terra
humida al voltant del teu cos.
De sobte, vas despertar-te.

L'ànsia de les moreres clares
dels teus pits, el desig que creix
i s'instal·la innocent a la voreta
dels ulls, la lucidesa dels plecs
de l'estany negre i dens comprés
entre les cuixes, l'oasi
del somriure, quan somrius.

Això és tot:

això és tot i res.

Observàvem l'ocell dolç i amarg
que rastrejava l'horitzó amb parsimònia
de cullereta. El mocador del teu
arreveure –la deu de les meues
desesperances– tremolava com una
oronella i llavors vas parlar.
En somnis, dissertaves sobre l'amor.

It could be heaven or it could be hell.

The Eagles

La teua pell com la sal
o el bes de l'aigua i el panteixar
del cormorà. El pàlpit net
de tants cors arraulits i l'aparent
temor dels dits, la paorosa
llunyania. Màgic senyoriu, espai
de cònquista: res no torbarà aquest
paradís, aquest èter meu. No res, excepte
l'infern mateix.

Somiava, i la melodia del meu somni
naixia dels arpegis del teu cos.

En el misteri de la nit, la llunyania
de les promeses dels teus ulls
amassava una lluna freda, espessa.
Cantava l'alosa i també el rossinyol,
cantaven sense treva les aus del paradís,
però la veu incòlume abocada al seu orgull
assajava la simfonia amarga del silenci.

Somiava i la melodia del meu somni
prenia cos en els arpegis del no-res.

Desxifrar, una i altra vegada,
el jeroglífic del teu cos,
les dunes tèbies del somriure
a les avingudes tristes de la tardor
del teu misteri, no esperançat,
esperant, amb el pavelló del desig per gran
ensenya, delerós, sempre silent,
una i altra vegada, esperant.

A l'estany del meu bosc, a la clariana
regida per la lluna i el pallaso
trist, prenen forma les criatures insomnes
de la nit, els desordres de l'harmonia.
Allí, entre matolls i vísceres de foc,
s'escenifica el Gènesi sota l'esguard
del no convidat i l'absència
dels seus ulls. Allí només,
entre arbustos de mil·lenària saviesa,
un petit déu crea el tot i cerca
el no-res mentre elles, les criatures,
dormen el son eternal dels no elegits.

Era en l'evidència de vesprades núbils,
en la notorietat del març persistent
però aromàtic. Contra l'arena digital,
contra la pesarosa onada a la platja
fèrtil vam semblar floquets de salabror
i tacte mutu, entre besos i petxines
arrabassats a la certitud de la mar.
No hi havia estels errants a l'aguait
del sol ponent-se, ni tampoc pagodes
de cel·lofana on l'amor és un iris
o potser un prec. No hi havia ordre ni
concert i era així, per això només:
en aquella insistència marçal,
ens estimàvem.

Les beceroles de l'amor no poden res
contra les xifres del teu misteri.

La certesa dels déus no és prou davant
el degoteig dansarí de la teua porcellana,
el salconduit que em fa restar mut
vora aquesta sang temerària i inerme
mentre la vela del meu cor s'enlaira
amb les brises que els teus gestos disposen,
i escolta la versemblança de la veu insonora:
les beceroles de l'amor, diu, no poden res
contra les xifres del teu misteri.

Though lovers be lost love shall not.

Dylan T.

Vora l'alba que naix hi ha el meu dol
que respira, i els dofins i altres joies
amargues com entusiasmes de caçador.
La impaciència de la rosa no malbarata
el nou dia, l'infant virginal que es bat
per unes remors ruboroses d'al·leluies.
L'alquímia, la pervivència del crit
a les propietats de l'argila, l'aigua
negra del zenital misteri, el toc
del capvespre malferit pels designis
del vell parany. Com podria dir-te,
amor, que t'obeïa per aquesta certesa!

New World Coming

Un gest, un lleu sortilegi de llavis
sobre el tro, la imperceptible claredat
baptismal d'un batre d'ales, un
únic senyal, medecina i verí
del déu vençut, nafrat. El signe,
el sol somni d'accés al nou Edén,
la flor suspesa a mercé de ventada
marcidora, la rosa, el clavell. Un gest.
I ella el féu.

Llibre segon
Himnes per al rock i la luxúria (1999)

El teu sexe serà el nostre secret.
El teu somriure còncav i espés
i la manera que tens de plorar-lo
sobre el cóp dels darrers arbres del paradís
és un amor vegetal i doncs caníbal,
i m'empapusses entre llàgrimes d'alegria rutilant
però ignífera,

epannuie ravie ruisselante
com de segur t'hauria cantat
Jacques Prévert.

Tot és complex, però tot és
tan simple, no hi ha res en la vida
que pague realment la pena i no siga
simplíssim fins la injúria.
Tens el sexe de lava,
però és lava blava d'un volcà extingit.
Aquest magma de sal i de cadència
no és ardent per insurgent ans per propulsat
des del fons del darrer cel,
per procedir d'una deu ja exhausta.
No pots sentir amor i tanmateix
cremes com una lluna roja
i udoles, lluna lloba, i menges amb plaer,
goluda, golosa i goliarda,

i per això et massacre.

No em necessites, *menina* perduda *da rua*,
sóc el teu protector i el teu vassall.

No tems res. Tens un sexe que es reescriu firmament
i té tractes amb el dol de les estrelles.

Tot és simple i tot és tan terriblement complex.

Però el teu sexe

–criatura golafre on n’hi haja–
ens salva.

Serà el nostre secret.

El món no necessita ser salvat.
El món giravolta amb la seua sort inversa
que és la deriva,
però els teus malucs
tampoc no requereixen topògrafs.
Tot està bé aquesta nit,
mentre naveguem de pol a pol.
Sóc un holista cruel,
sóc bon xicot.
Ni el Nord ni el Sud són freds,
tot és mentida.
I el riu que et travessa les entranyes
és també el meu riu.
L'univers és líquid,
les pedres són gelatina d'estrelles òrfenes,
la llum és aquest pou.
Tot giravolta així, aquesta nit.
I el món.

No hi ha fragor més indescriptible
que la deriva felina del teu sostenidor
quan cau.

Els pits no són serralades,
els poetes s'han equivocat,
el teu cos no té res de tectònic i sí de fluvial.

Clou ara els teus ulls eslaus
i així escolta Lou Reed mormolant en la ràdio
la crua veritat com dins d'un tren
que es venja d'oest a est.

És el tren dels gats,
el vagó de les meuques,
l'amor és un misteri,
torna a cantar aquesta cançó
amb el gest que has après
amb els llavis.

La teua boca és fèlida i la teua fel
és purament genital.

Els meus dits et creen i et destrueixen.
Tens l'esquelet d'una moixa que ha caigut
des del terrat de la gran paor dempeus
i encara somrius.

Nua,
ets així de bella.

Lo lee ta

Tens rostre de vici
i vas amb bici
i corres perquè tens pressa
i no m'escoltes,
però jo et contemple.
Tinc dos-cents ulls d'au de presa
per a tu i instaure aigües
tractant d'abolir les distàncies.
És hora de dir-te que el meu somni és aquós i lacustre,
i nade en les miasmes de la reputació.
No haig ni hauria, ves quin ximple.
Tens una vida al davant d'orificis tous i mantega
intuïda i insípida.
Papallones?
Em sembles més aviat una gasela armada.
Dispara ja, si et reca.

Daurades, immenses còpules.

Jim Morrison

Noble pell de blat mòlt i de sargantanes dòcils,
senyora dels epitelis i la sensualitat:
vinc a informar-te amb diligència
que encara no sé ben bé si saber-te
dona o sal bípeda.

És demanar massa un poc de la glòria
del teu temps?

Vull edificar-te tota càlida per dins
i fer-te de fulles noves i de pètals,
arreberat dins la malenconia verda
de la natura santa.

Gran Dama en Pèl, vestida
amb els humors de l'aire,
gastes el gruix tendre d'una orquídia
i la delicadesa d'una gran muntanya
on sóc el bus en cerca
dels límits de la tipografia.

Ara escric el teu nom sense lletres
mentre em bec
un te de tinta simpàtica.

Tens raó tu.

La Xarxa en flames

Nena, ets preciosa,
però vas amb el cap descobert.
Vine ací, afanya't, vull contar-te la història d'Abraham
des del punt de vista d'Isaac.
És un pla en contrapicat
que té molta substància
i vull que em masturbes dolçament
i que em mormoles paraules ignotes
en la teua misteriosa llengua.
Vull fer de tu bandera o pàgina *web*,
però només si m'ho supliques.
És així l'amor virtual,
testosterona pura.
I no em recordes, per favor,
que aquesta nit m'han tallat la llum.
No hi ha riu que una dona emprenedora,
unes mans d'àngel i un cervell privilegiat
com el teu no puguen remuntar.

Breu tractat d'hidrologia i musicoteràpia

M'has dit que no t'agrada Leonard Cohen,
que té veu de xaman macarró
massa lúcid
en aquestes alçades de la mediocritat.
Ho gemegues, insidiosa, mentre enfile
el teu dolç curs interior
i aprofitem per a aprendre que
un riu és la distància més curta
entre la seducció i el gran Niàgara.
No tingues pressa.
El jueu se'n menja dues com tu per a desdejunar
i cascadeja engrunsant-se en una barcaassa greu.
No ets Susanne, però jo tampoc no sóc Jesucrist,
així que no pretengues impedir
que em submergisca en aquesta aigua.
Plou tot el capvespre
més enllà dels metalls freds de Tannhäuser
i Berlín és encara
intacta com una verge ineficient.
Què té aquest corrent que aconseguix imantar-me?
Cohen cantava com un vell quan era jove
i mira'l ara, en plena saó. Seductor?

No sé què dir-te.
Per si de cas, continua movent-te
d'aquesta endimoniada manera.

*Time is an ocean
but it ends at the shore.*

B. Dylan

Els francesos, estimada, li diuen
la petita mort,
però què sabran els francesos
o bé
a quina classe de soterrar
creus que vull convidar-te.
Puc fer així amb els dits i tot
tornaria a començar
si no comets l'immens i indelicat error
de confondre la crueltat
amb la manera que té Jerry Lee Lewis
de tractar el seu piano.
Tot està bé
en aquest costat del vell mar de l'oblit,
no cal la memòria
no cal l'angoixa,
podem jugar a tastar-nos
salabroros mútues
com ho farien dos bebés
que s'ignoren nascuts per a llegir

Rimbaud.

La mort és la mare, o la mar –tant se val–,
però nosaltres podem ser purs i perfectes
i continuarem intactes i eixuts
mentre el gran fill de puta de Jerry Lee
grapege les tecles blanques i negres
en el piano de l'eternitat.

Hostes somno sepulti.

Enni

Els enemics vençuts per la son

Véns a mi
gran animal d'aigua lírica
i líquida
bellugant-te
com una gateta amable,
però jo sé
la classe de pantera
que dus dins.
Devorar-me no és prou.
Hauràs de repelar-me els ossos
fins a la darrera nàusea.
I ni així em venceràs.
Cadàver de la son,
obtindràs de mi
una resposta gràcil
i automàtica.

Sultana del *swing*
i de la blancor regolfada,
deixa'm perorar
sobre les fuses que amagues
rere els plecs de la teua aigua més fosca.
Tota tu em secretes tot
amb els suc hospitalaris teus
com en aquella història japonesa
dels amants amagats
l'un dins el sexe de l'altre.
Ja t'he dit que la música
és l'estat natural de tot líquid,
així que no et preocupes
si ho deixem tot perdut
com en una simfonia de Strawinski.
Cal que ens extraviem per a trobar-nos.
És l'amor i tot això.
No hi penses ara.

El més profund de l'home és la pell.

André Gide

Sé que has fet plans
amb la meua pell.
Sé que l'has amidada,
i l'has avaluada,
i has consultat els millors taxidermistes,
sense descartar-hi el bo de Norman Bates.
No t'agraden els tatuatges,
i fas bé.
La teua llengua incandescent
no deixa marques,
i tanmateix ostenta un bell quilometratge.
L'assassí sempre torna
al lloc del crim.
Però em vendré car.
Sota el borrissol que m'estarrufes,
més endins de les dàrsenes de la dermis,
el meu orgull i jo
et plantarem cara.
Lluita ara o abandona.
Rere tots aquests teguments
hi ha la meua ànima a parracs,

la meua mentalitat més cara,
els meus oripells,
la meua màscara.

I ara canta novament, amb la Callas,
sola, perduta, abbandonata
i tornaré a ser el correu
de la teua desesperança.

EPÍLEG

Una de les facultats que no té eixe estrany i complicat artefacte que anomenem espill és la de poder reflectir el passat i el futur de l'individu que s'hi mira.

Si això fóra possible (altres cristalls sí que ho fan amb l'ajuda d'algun element químic), segurament ens costaria reconèixer-nos en la imatge reflectida.

Joan Garí, un individu al qual li agrada passejar i reflexionar en i sobre l'espill i tota mena de cristalls habitats, ha tingut la gosadia de posar davant d'aquest estrany mirall de l'ànima que és un llibre una part del seu passat i un tros del seu present, i el resultat ha estat almenys interessant.

Per a realitzar aquest experiment, Garí ha utilitzat la poesia (un gènere que ell mateix afirma que està emparentat amb l'assaig, el seu vehicle més habitual d'expressió junt amb l'article d'opinió). Garí, encara que aquest siga el seu primer llibre de poemes, ve conreant la poesia des de fa un bon grapat d'anys, durant els quals ha anat assajant formes, continguts i estils tot creant d'una manera lliure una obra que ha estat destinada al silenci (fins ara).

D'aquesta terra d'exilis on amuntegava els seus versos, Joan Garí ha recuperat tot un seguit de poemes d'amor o de desamor, en els

quals trobem un jove autor amb una gran tensió d'estil sota la ploma, preocupat per la sonoritat, la intensitat i la riquesa que aporta cada mot escrit.

Són versos nascuts del dolor pregon del rebuig, que ens reflecteixen la imatge d'un jove immadur en les coses de l'amor i del desig, de les quals només un element el pot guarir: el pas del temps. Però, mentrestant, la ferida resta oberta i d'ella surten borbolls de versos que només la recerca de la bellesa conté. El poeta viu l'amor, un amor decididament carnal, com un joc solitari de mirades, d'imatges oníriques en alguns casos i en altres ben reals.

El desig que creix
i s'instal·la innocent
a la voreta dels ulls...

Amb l'esguard intenta desxifrar els racons més íntims del cos estimat, convertit en objecte de desig, per a capbussar-se amb ell en l'imperi dels sentits.

Però l'objecte, eixe espai de conquesta, és el subjecte del qual depén tota l'amalgama de sentiments teixits; la mirada que el cobeja també el guaita nerviós i a la vegada excitat, bo i anhelant un únic gest de benvinguda, de complicitat, d'assentiment que no es confirma.

En el fons, també hi ha en l'ànima del jove poeta un desig de memòria com a element contraposat al no-res. Si l'amor mor, almenys li restarà al poeta el record, fins i tot el record de tot allò que pogué ser.

La imatge ens reflecteix un cant i un autor que està donant els seus primers passos pel camí de la literatura, amb una gran força i frescor però també amb una ingenuïtat que només dóna la joventut.

A l'altra banda de l'espill, en el present, hi ha un autor amb més ofici, un home que ha recorregut una part del camí amb una necessitat vital d'aprendre, un home ric que coneix la seua bella i vella tradició literària i a la vegada un gran coneixedor de la cultura del seu temps, un temps marcat pel regne dels audiovisuals i que té una banda sonora farcida de *riff* de guitarra i de veus rovellades de *bourbon* i cremades pel vent gelat de l'autopista.

En aquest segon cant, el poeta se n'ix de les dues o tres línies generals que està seguint la poesia catalana actual al País Valencià i s'emparenta amb llibres com ara *Balades de speed & poemes destrossats*, de Rafael Vallbona.

Ací el desig es mostra amb tota la seua intensitat, cru, obscé, sense vel·leïtats, i la seua força fa moure tot l'engranatge del poema donant-li un ritme molt proper al rock & roll, els millors lletristes del qual algú ha definit com els nous poetes, uns nous trobadors que utilitzen la força dels decibels per a fer-nos balancejar al ritme de les seues metàfores.

El poeta ens parla d'una dona jove, bella, felina, sensual, una Lolita que emana sexualitat per totes bandes, per la qual sent un amor fluvial, genital, ardent, salobre i volcànic, i amb la qual inicia una relació sarcàstica de domini i vassallatge, pura luxúria, pura dinamita per als sentits.

En realitat, el poema ens parla del mateix subjecte en els dos temps, la mateixa adolescent, que ha posat davant del mirall i l'ha contemplada amb dos esguards diferents i allunyats en el temps com un joc lúbric, una fantasia onanista o una simple venjança del poeta.

Aquest poema d'amor podria restar obert en espera d'altres temps, les mirades de les diferents edats per les quals travessarà

l'home-poeta. Potser la química o eixa necessitat biològica que fa que ens enamorem, amb els anys es tempera i la intensitat es calmarà i l'onatge estrepitos deixarà pas a un oceà de tendresa, o no, i l'efecte potser siga el contrari i s'incrementarà.

Així i tot, aquesta sala de dos espills, de dues imatges contraposades, habitada per l'esguard d'un únic home davant del seu desig, és una construcció atrevida i valenta que paga la pena de visitar.

Finalment, només vull dir que no seré jo qui definisca Joan Garí com un poeta: si ell no se'n considera, no hi ha res a fer. El que sí que tinc clar és que ell és el subjecte d'aquest *Poema d'amor en dos temps*. No sé si a desgrat seu, l'espill li reflectirà la imatge del poeta que ell no vol per a si mateix.

Manel Alonso

TAULA

PROEMI, per l'autor.....	7
LLIBRE PRIMER: CANÇONS DE LA PÈRDUA (1989).....	9
«Aixopluc trobaria...».....	11
«He bastit el vent d'una muralla...».....	12
«L'ànsia de les moreres clares...».....	13
«Observàvem l'ocell dolç i amarg...».....	14
«La teua pell com la sal...».....	15
«Somiava, i la melodia del meu somni...».....	16
«Desxifrar, una i altra vegada...».....	17
«A l'estany del meu bosc...».....	18
«Era en l'evidència de vesprades núbils...».....	19
«Les beceroles de l'amor...».....	20
«Vora l'alba que naix...».....	21
<i>New World Coming</i>	22
LLIBRE SEGON: HIMNES PER AL ROCK I LA LUXÚRIA (1999).....	23
«El teu sexe serà el nostre secret...».....	25
«El món no necessita ser salvat...».....	27
«No hi ha fragor més indescriptible...».....	28
<i>Lo lee ta</i>	29
«Noble pell de blat mòlt i de sargantanes dòcils...».....	30
La Xarxa en flames.....	31

Breu tractat d'hidrologia i musicoteràpia	32
«Els francesos, estimada...»	34
Els enemics vençuts per la son	36
«Sultana del <i>swing</i> ...»	37
«Sé que has fet plans...»	38
«I ara canta novament, amb la Callas...»	40
EPÍLEG, per Manel Alonso	41

Collecció de Depaso

1. *Hombres ilustres de Cullera*, de Salvador Borrás
2. *La fábrica del sueño. La industria de la guerra (1936-1939)*, Benjamín Lajo
3. *Juventudes, mercados de trabajo y políticas de empleo*, de Lorenzo Cachón
4. *Aproximacions sociològiques a l'educació*, de Francesc J. Hernández i Dobon
5. *Servicios sociales interdisciplinarios*, d'Agustí Peiró
6. *La población y los mercados de trabajo locales de un pequeño territorio de l'Horta Nord*, de Miguel Ángel García Calavia
7. *El càncer. Causes, desenvolupament i prevenció*, de Josep Ferris i Júlia Garcia

Col·lecció d'assaig Xènius

1. *E.M. Cioran, l'escriptura de la llum i el desencant,*
de Joan M. Marín
2. *Un ofici del segle,* de Joan Garí

Col·lecció de narrativa Quaderns Literaris

1. *L'Esmaragda*, de Ramon Pastor i Quirant
2. *Contes del migjorn*, DDAA
3. *La còlera de Mart*, de Ramon Pastor i Quirant
4. *La llar de seda*, Gràcia Jiménez – Jesús Moncho
5. *L'home tranquil*, d'Agustí Peiró
6. *L'idil·li de les fúries i altres relats*, DDAA
7. *Un assumpte de perifèria*, de Jordi Sebastià
8. *Déu també cull en primavera*, de Pep Torrembesora
9. *Nòmades*, d'Antoni Rodríguez i Mir
10. *L'ombra del tamariu*, de Francesc Baixauli Mena
11. *Dies de Venus*, de Francesc Viadel

ISBN 84-95043-67-X

9 786495 043672

25